

CHLOE WALSH

Binding
13

**BOYS OF TOMMEN
BOEK 1**

Vertaald door Sanne Hillemans

AMSTERDAM · ANTWERPEN

Uitspraak van de Ierse namen

Aoif: Ief

Aoife: Ie-fa

Caoimge: Kie-va

Eoghan: O-wen

Neasa: Na-sa

Sadhbh: Sai-ve

Sean: Shawn

Sinead: Shin-eed

Tadhg: Thai

1

Hoge verwachtingen

SHANNON

Het was 10 januari 2005. Een nieuw jaar en de eerste schooldag na de kerstvakantie. En ik was zenuwachtig. Sterker nog, ik was zó zenuwachtig dat ik vanochtend niet minder dan drie keer had overgegeven.

Mijn hartslag had een zorgwekkend tempo bereikt. De boosdoener van mijn onregelmatige hartslag was mijn *anxiety* – en dat was ook de reden dat ik mijn eten ineens niet meer binnen kon houden.

Ik streek mijn nieuwe schooluniform glad en keek naar mijn reflectie in de badkamerspiegel. Ik herkende mezelf nauwelijks. Een marineblauw vest met het wapen van Tommen College op de borst, met daaronder een wit overhemd en een rode stropdas. Een grijs rokje dat tot op de knie viel, met daaronder twee magere, schriële benen. Het geheel werd afgemaakt door een huidskleurige maillot, marineblauwe sokken en zwarte schoenen met een hak van vijf centimeter.

Ik zag er belachelijk uit. En zo voelde ik me ook.

Mijn enige troost was dat ik door de schoenen die mam voor me gekocht had eindelijk bijna de één meter zestig aantikte. Ik was op elke mogelijke manier belachelijk klein voor mijn leeftijd.

Ik was extreem dun, had onderontwikkelde borsten die me deden denken aan gebakken eieren en ik had duidelijk nog niet de puberteit bereikt die elk ander meisje van mijn leeftijd al wel had ondergaan.

Mijn lange bruine haar hing los en kwam tot halverwege mijn rug, met een simpele rode haarband hield ik het uit mijn gezicht. Op dat gezicht zat geen make-up, waardoor ik er net zo jong en klein uitzag als ik me voelde. Mijn ogen waren te groot voor mijn gezicht en waren schrikbarend blauw. Ik probeerde mijn ogen tot spleetjes te knijpen om te zien of ze er dan menselijker uitzagen en ik deed een poging om mijn gezwollen

lippen dunner te maken door ze naar binnen te zuigen.

Nope. Door die samengeknepen ogen zag ik er vooral uit alsof ik moest poepen.

Met een gefrustreerde zucht raakte ik met mijn vingertoppen mijn wangen aan. Wat ik tekortkwam op het gebied van lengte en borsten, compenseerde ik met mijn volwassenheid. Althans, dat hield ik mezelf graag voor. Ik was nuchter en had een oude ziel.

Nanny Murphy zei altijd dat ik geboren was met een oud hoofd op mijn schouders. En tot op zekere hoogte was dat waar. Ik was niet het type dat overdonderd raakte door jongens of door rages. Dat zat gewoon niet in me.

Ik heb ooit eens ergens gelezen dat we ouder worden door de schade die we oplopen, niet door onze leeftijd. En als dat het geval was, dan was ik emotioneel gezien inmiddels al met pensioen.

Heel vaak maakte ik me zorgen dat ik niet hetzelfde was als andere meiden. Ik had niet dezelfde behoeftes of interesses wat betreft het andere geslacht. Ik was eigenlijk bijzonder weinig geïnteresseerd in alles en iedereen: jongens, meisjes, bekende acteurs, knappe modellen, clowns, puppy's... Nou ja, oké, ik was op zich wel geïnteresseerd in schattige puppy's en grote, knuffelbare honden, maar verder kon het me een worst wezen.

Ik had geen interesse in zoenen, aanraken of wat voor gefrunk dan ook. De gedachte alleen al vond ik vreselijk. De shitstorm van de relatie van mijn ouders had me niet heel enthousiast gemaakt wat betreft het aangaan van een levenslang partnerschap met een ander mens. Als de relatie van mijn ouders liefde moest voorstellen, dan wilde ik daar absoluut niets van weten.

Ik bleef liever alleen.

Om mijn donderende gedachten weg te schudden voordat ze zo duister werden dat er geen weg terug meer was, schudde ik mijn hoofd en staarde ik naar mijn spiegelbeeld. Ik dwong mezelf iets te doen wat ik tegenwoordig maar heel zelden deed: glimlachen.

Diep in- en uitademen, zei ik tegen mezelf. *Dit is je schone lei.*

Ik draaide de kraan open om mijn handen te wassen en wat water in mijn gezicht te spetteren, want ik wilde wanhopig graag die hete onrust in mijn lichaam sussen. Het vooruitzicht van mijn eerste dag op een nieuwe school was een nogal afschrikkend idee.

Elke school moet beter zijn dan de school die ik achterlaat. Die gedach-

te kwam in me op en meteen voelde ik de schaamte in mijn lichaam. Schólen, dacht ik neerslachtig. Meervoud.

Zowel op de basisschool als op de middelbare was ik genadeloos gepest. Om de een of andere onbekende, wrede reden was ik al sinds mijn vierde het doelwit van ieder ander kind om me heen. Op mijn eerste dag in groep een had het merendeel van de meisjes in mijn klas al besloten dat ze mij niet mochten en dat ze niet met mij om wilden gaan. En hoewel de jongens minder sadistisch waren, waren ze niet veel beter.

Het sloeg nergens op, want ik kon het prima vinden met de andere kinderen in onze straat en had nog nooit problemen gehad met iemand in de wijk waar we woonden. Maar op school? School was voor mij net de zevende kring van de hel. Alle negen jaren van de basisschool – in plaats van de gebruikelijke acht – waren voor mij een marteling geweest.

Groep een was voor mij zelfs zo pijnlijk dat zowel mijn moeder als mijn leraar besloten hadden dat het beter voor me was om me te laten zitten, zodat ik die groep met een nieuwe klas kon overdoen. Ook al voelde ik me in die nieuwe groep net zo ellendig, ik heb daar wel een paar vriendinnen gevonden. Dankzij de vriendschap van Claire en Lizzie werd school draaglijk voor me.

Toen we in groep acht een middelbare school moesten kiezen, ontdekte ik dat ik heel anders was dan mijn vriendinnen. Claire en Lizzie zouden naar Tommen College gaan, een luxe privéschool met een enorm budget en super-de-luxe faciliteiten. Alles werd gefinancierd door bruine envelopjes van rijke ouders die vastberaden waren ervoor te zorgen dat kun kinderen de best mogelijke opleiding zouden genieten die met geld te kopen was. En ondertussen werd ik ingeschreven bij de lokale openbare school in het centrum van onze stad.

Ik herinner me nog steeds hoe afschuwelijk het was om gescheiden te worden van mijn vriendinnen. Ik was zo wanhopig om weg te komen bij de pestkoppen dat ik mam zelfs gesmeekt heb om me naar Beara te sturen, zodat ik bij haar zus kon wonen, mijn tante Alice en haar gezin, zodat ik daar mijn schooltijd kon afmaken.

Er waren geen woorden om te omschrijven hoe verschrikkelijk ik me voelde toen mijn vader er een stokje voor stak en ik niet bij tante Alice mocht gaan wonen. Mam hield van me, maar ze was zwak en moe en stribbelde niet tegen toen pap erop stond dat ik naar Ballylaggin Community School zou gaan.

Daarna werd alles erger. Venijniger. Gewelddadiger. Fysieker.

Gedurende de eerste maand van het eerste jaar werd ik lastiggevallen door meerdere groepen jongens die allemaal dingen van me eisten die ik ze niet wilde geven. Daarna stond ik bekend als een *frigit*, omdat ik niet wilde vozen met jongens die mijn leven jarenlang tot een hel hadden gemaakt.

De gemeneren jongens kwamen met nog wreder scheldwoorden op de proppen en opperden dat ik zo'n frigit was doordat ik mannelijke geslachtsdelen onder mijn rokje had zitten.

Maar hoe wreed de jongens ook waren, de meisjes waren nog veel vindingrijker. En zó veel erger.

Ze verspreidden nare geruchten over me, zoals dat ik anorexia had en dat ik elke dag na de lunch op de toiletten mijn eten uitkotste. Ik had geen anorexia, ook geen boulimia. Maar ik was wél doodsbang op school. Het lukte me daar nooit om te eten, want als ik wél overgaf – wat vaak gebeurde – was dat een directe reactie op de stress die ik daar had. Ik was ook heel klein voor mijn leeftijd – kort, onderontwikkeld en mager – wat niet bepaald hielp bij het bestrijden van de roddels.

Toen ik bijna vijftien werd en nog steeds niet ongesteld was geworden, had mijn moeder een afspraak gemaakt bij onze huisarts. Enkele lichamelijke onderzoeken en bloedtests later stelde de huisarts zowel mijn moeder als mij gerust dat ik gezond was en dat het gebruikelijk was dat sommige meiden zich langzamer ontwikkelden dan anderen.

Er was inmiddels een jaar verstreken en afgezien van één onregelmatige menstruatie in de zomer, die minder dan een halve dag had geduurd, was ik nog steeds niet fatsoenlijk ongesteld geworden. Om eerlijk te zijn had ik de hoop opgegeven dat mijn lichaam ooit nog zou functioneren als dat van een normaal meisje.

Mijn huisarts had mijn moeder ook aangeraden om mijn schoolsituatie te herzien en opperde dat de stress die ik op school ervaarde een oorzaak zou kunnen zijn van mijn belemmerde groei. Na een verhitte discussie tussen mijn ouders, waarin mijn moeder voor mij pleitte, werd ik teruggestuurd naar dezelfde school, waar ik nog meer genadeloze kwellingen moest ondergaan.

De wreedheden varieerden van uitschelden tot het verspreiden van geruchten tot het op mijn tas plakken van maandverbandjes. Uiteindelijk werd ik zelfs fysiek aangevallen.

Een keer zat ik tijdens de verzorgingsles voor een stel meiden. Een van hen had met een keukenschaar een deel van mijn paardenstaart afgeknipt, waarna ze ermee rondzwaaide alsof het een trofee was. Iedereen had gelachen en ik geloof dat ik op dat moment een grotere hekel had aan degenen die lachten om mijn pijn dan aan degenen die die pijn hadden veroorzaakt.

Een andere keer hadden diezelfde meiden in de kleedkamer tijdens de gymles een foto gemaakt van mij in mijn ondergoed en die foto naar iedereen in ons jaar gestuurd. De rector had daar snel korte metten mee gemaakt door de meid van wie de betreffende smartphone was te schorsen, maar niet voordat de halve school ten koste van mij al flink had kunnen lachen.

Ik had die dag zo hard gehuild. Natuurlijk niet waar ze bij waren, maar naderhand op het toilet. Ik had mezelf opgesloten in een wc-hokje en overwogen aan alles een einde te maken. Gewoon een paar pillen nemen en er helemaal klaar mee zijn. Voor mij was het leven een bittere teleurstelling en op dat moment wilde ik er niet langer aan deelnemen.

Omdat ik een te grote lafaard was, heb ik het niet gedaan. Ik was te bang dat het niet zou werken en dat ik dan wakker zou worden en de gevolgen van mijn daad onder ogen moest komen.

Ik was een fucking puinhoop.

Mijn broer Joey zei dat ze mij als slachtoffer uitkozen omdat ik mooi was en hij noemde mijn kwelgeesten 'jaloerse krengen'. Hij zei dat ik knap was en dat ik erboven moest staan. Makkelijker gezegd dan gedaan – en ik was ook niet zo zeker over die opmerking dat ik 'knap' zou zijn.

Veel van de meiden die me belaagden waren dezelfde meiden die me al sinds de basisschool pestten. Ik betwijfelde of mijn uiterlijk er toen ook maar iets mee te maken had gehad.

Mensen vonden mij gewoon niet leuk. Ik was niet leuk te vinden.

Hoe erg Joey er ook voor me probeerde te zijn en me probeerde te verdedigen, hij had geen flauw idee hoe het leven op school echt voor mij was. Mijn oudere broer was op elke mogelijke manier exact het tegenovergestelde van mij.

Ik was kort, hij was lang. Ik had blauwe ogen, hij groene. Ik had donker haar, hij licht. Zijn huid was zongebruind goud, mijn huid was lijkleek. Hij was openhartig en luid, terwijl ik me stilhield en op mezelf was. Maar het grootste contrast tussen ons was dat mijn broer aanbeden werd door

iedereen op Ballylaggin Community School, oftewel BCS: de lokale openbare middelbare school waarop we allebei zaten.

Natuurlijk hielp het Joey's populariteit enorm dat hij een plekje had bemachtigd in het hurlingteam van school, maar zelfs zonder die sport was hij een geweldige jongen. En omdat hij zo geweldig was, probeerde Joey me overal tegen te beschermen, maar dat was een onmogelijke taak voor één iemand.

Joey en ik hadden een oudere broer, Darren, en drie jongere broertjes, Tadhg, Ollie en Sean. Geen van ons had Darren gesproken sinds hij vijf jaar geleden het huis uit was gelopen na een van de vele beruchte ruzies met onze vader. Tadhg en Ollie, die elf en negen waren, zaten nog op de basisschool, en Sean was drie en nog maar amper uit de luiers, dus ik had niet bepaald drommen beschermers die voor me klaarstonden.

Op dagen zoals deze miste ik mijn oudste broer. Darren was drieëntwintig, zeven jaar ouder dan ik. Hij was groot en onbevreesd. Voor ieder klein meisje was hij de ultieme grote broer.

Al van kinds af aan aanbad ik de grond waarop hij liep. Ik sjokte achter hem en zijn vrienden aan, ging met hem mee waar hij ook naartoe ging. Hij beschermde me altijd en nam thuis de schuld op zich als ik iets verkeerd had gedaan.

Voor hem was het ook niet makkelijk en omdat ik zoveel jonger was dan hij, had ik niet in de gaten hoe erg hij ermee worstelde. Mam en pap waren pas een paar maanden samen toen zij op haar vijftiende zwanger werd van Darren.

Omdat hij buiten het huwelijk geboren werd in het katholieke Ierland van de jaren 80, was het leven voor mijn broer altijd al een uitdaging geweest. En toen hij elf werd, werd alles voor hem nog veel erger.

Net als Joey was Darren een geweldige hurler en net als aan mij had onze vader een hekel aan hem. Hij vond dat er altijd wel iets mis was met Darren, of het nou zijn haar was, zijn handschrift, zijn prestaties op het veld of zijn keuze voor een partner.

Darren was homo en daar kon onze vader niet mee omgaan. Hij weet de seksuele geaardheid van mijn broer aan een incident uit het verleden, en niets wat iemand kon zeggen kon tot mijn vader laten doordringen dat homo zijn geen kúuze was. Darren was als homo geboren, net zoals Joey als hetero geboren was, en net zoals ik leeg geboren was. Hij was wie hij was en het brak mijn hart dat hij in zijn eigen huis niet geaccepteerd werd.

Met een homofobe vader samenwonen was een marteling voor mijn broer. Daar haatte ik pap om, nog meer dan ik hem haatte vanwege alle andere verschrikkelijke dingen die hij in de loop van de jaren had gedaan. Mijn vaders intolerantie en ronduit discriminerende gedrag jegens zijn éígen zoon was verreweg het meest verachtelijke stuk van zijn persoonlijkheid.

Toen Darren een jaar pauze nam van hurling om zich te concentreren op zijn eindexamen, had onze vader zijn limiet bereikt. Maanden vol verhitte discussies en handgemeen hadden ertoe geleid dat Darren tijdens een knallende ruzie zijn spullen had gepakt en de deur uit was gelopen. Daarna kwam hij nooit meer terug.

Sinds die avond waren er nu vijf jaar verstreken en afgezien van een jaarlijkse kerstkaart in de post had geen van ons hem gezien of iets van hem gehoord. We hadden niet eens zijn telefoonnummer of adres. Hij was zo goed als verdwenen uit ons leven.

Daarna werd alle druk die onze vader op Darren had uitgeoefend overgedragen op de jongere zoons, die in zijn ogen wél ‘normaal’ waren. Als hij niet in de pub of bij zijn bookmaker zat, dan sleepte onze vader zijn zoons mee naar trainingen en wedstrijden. Hij richtte al zijn aandacht op hen.

Ik had voor hem geen waarde, want ik was immers een meisje. Ik was niet goed in sport en ik blonk niet uit op school of in een of andere activiteit. In de ogen van mijn vader was ik niet meer dan een mond om te voeden tot ik achttien was.

En dat was niet iets wat ik zelf had bedacht, het was iets wat pap me meermaals gezegd heeft. Na een keer of vijf raakte ik immuun voor de woorden.

Ik was het inmiddels meer dan zat om te smeken om de liefde van een man die me – in zijn eigen woorden – nooit gewild had.

De druk die hij op Joey uitoefende baarde me echter wel zorgen en dat was de reden dat ik me zo schuldig voelde als hij me weer eens probeerde te helpen. Hij zat in het laatste jaar van de middelbare school en had zijn eigen leven, met de GAA, zijn parttime baan bij het tankstation, zijn eindexamenvoorbereiding en zijn vriendin, Aoife.

Ik wist dat als ik pijn had, Joey ook pijn had. Ik wilde geen blok aan zijn been zijn, iemand voor wie hij constant moest zorgen, maar zo was het al zo lang als ik me kon herinneren. Om eerlijk te zijn kon ik het niet

uitstaan om op die school nog maar één minuut langer de teleurstelling op mijn broers gezicht te moeten aanzien. Als ik hem op de gang voorbij liep en wist dat zijn blik betrok als hij naar mij keek.

Ik moest het ze nageven, de docenten op BCS hadden wel geprobeerd me te beschermen tegen de lynchmeute en de vertrouwenspersoon op school, mevrouw Falvy, had zelfs om de week een sessie voor me geregeld met de schoolpsycholoog – totdat het budget daarvoor geschrapt werd. Mam had daarna geld bij elkaar weten te sprokkelen om mij naar een psycholoog te sturen, maar die sessies kostten tachtig euro per keer en mijn moeder had me verzocht om mijn gedachten te censureren. Uiteindelijk had ik die psycholoog maar een paar keer gezien voordat ik tegen mijn moeder loog en zei dat ik me beter voelde.

Ik voelde me niet beter. Ik voelde me nooit beter. Ik kon het alleen niet meer aanzien om mijn moeder zo te zien worstelen. Ik vond het verschrikkelijk om een financiële last voor haar te zijn, dus heb ik mezelf bij elkaar geraapt, een glimlach op mijn gezicht geplakt en bleef ik elke dag de hel in lopen.

Maar het pesten hield nooit op. Niets hield op.

Tot dat op een dag wel gebeurde.

De week voor de kerstvakantie vorige maand – drie weken na een soortgelijk incident met dezelfde groep meiden – kwam ik in tranen thuis. Mijn schooltrui was gescheurd en mijn neus zat vol met tissues om het bloeden te stelpen. Bloeden dat veroorzaakt werd door het pak slaag dat ik had gekregen van een groep vijfdeklassers die volhardend beweerden dat ik iets had geprobeerd bij het vriendje van een van hen. Dat was ronduit een leugen, aangezien ik de jongen waarvan ze me beschuldigden hem te verleiden überhaupt nog nooit gezien had. Het was gewoon het zoveelste smoesje om me in elkaar te kunnen slaan.

Dat was de dag waarop ik stopte. Ik stopte met liegen. Ik stopte met doen alsof. Ik stopte gewoon.

Die dag was niet alleen mijn breekpunt, maar ook dat van Joey. Hij was me naar huis gevolgd nadat hij een week geschorst was, omdat hij de broer van Ciara Maloney, mijn grootste pestkop, in elkaar had geslagen.

Onze moeder had één blik op me geworpen en me van school gehaald. Ze ging in tegen de wensen van mijn vader – die vond dat ik gewoon wat harder moest worden – en ging naar de lokale bank om een lening af te sluiten, zodat ze het schoolgeld kon betalen voor Tommen College,

de privéschool zo'n vijftientig kilometer ten noorden van Ballylaggin.

Hoewel ik me zorgen maakte om mijn moeder, wist ik dat als ik nog één keer door de deuren van die openbare school moest lopen, ik er niet meer uit zou komen. Ik had mijn grens bereikt. Het vooruitzicht van een beter leven werd me voorgehouden en ik greep de kans met beide handen aan. En ook al was ik bang voor de reacties van de kinderen in mijn woonwijk omdat ik nu naar een privéschool zou gaan, ik wist dat het nooit erger kon zijn dan wat ik moest doorstaan op de school die ik achter me liet.

Daarbij zouden Claire Biggs en Lizzie Young, de twee meiden met wie ik bevriend was geweest op de basisschool, op Tommen College bij me in de klas zitten. De rector, meneer Twomey, had me daarvan verzekerd toen mijn moeder en ik tijdens de kerstvakantie bij hem langs waren gegaan om mij in te schrijven.

Zowel mam als Joey moedigde me aan met onophoudelijke steun. Mam draaide extra schoonmaakdiensten in het ziekenhuis om te betalen voor mijn boeken en nieuwe uniform – waar een blazer onderdeel van uitmaakte. Voor Tommen College had ik alleen maar blazers gezien als mannen ze droegen tijdens de mis op zondag, maar nog nooit bij een tiener. En nu werd dat kledingstuk onderdeel van mijn dagelijkse garderobe.

Midden in mijn een na laatste schooljaar weggaan van de lokale middelbare school had gezorgd voor een enorme tweedeling in ons gezin, want mijn vader was woest dat hij nu duizenden euro's moest betalen voor een opleiding die gratis was bij de openbare school een paar straten verderop. Toen ik aan hem probeerde uit te leggen dat school voor mij niet zo makkelijk was als voor zijn dierbare GAA-zoon, wimpelde hij me af. Hij weigerde naar me te luisteren en liet me zonder poespas weten dat hij me niet zou steunen als ik naar een veredelde rugbyschool zou gaan met een stel verwaande, bevoorrechte clowns.

Ik kon me nog precies herinneren wat er uit mijn vaders mond kwam: 'Zing eens een toontje lager, kind,' en: 'Jij bent ver van rugby en privéscholen grootgebracht.' O, en mijn favoriet: 'Je zult er nooit bij horen bij die trutten.'

Ik wilde tegen hem schreeuwen: '*Jij hoeft er toch niet voor te betalen!*' aangezien pap sinds mijn zevende geen dag meer had gewerkt. Mijn moeder was de kostwinnaar van dit gezin. Maar ik waardeerde mijn vermogen om te kunnen lopen te erg om dat te zeggen.

Mijn vader snapte het niet, maar goed, ik kreeg dan ook het gevoel

dat hij nog geen dag in zijn leven gepest is. Als er iemand gepest werd, dan was Teddy Lynch juist degene die pestte. God wist dat hij mam vaak genoeg teisterde.

Vanwege mijn vaders woede rondom mijn schoolsituatie had ik het merendeel van de kerstvakantie op mijn slaapkamer doorgebracht in een poging hem niet voor de voeten te lopen. Omdat ik het enige meisje was in een gezin met vijf broers had ik mijn eigen kamer. Joey had ook een eigen kamer, al was die veel groter. Voordat Darren vertrokken was, hadden ze die kamer gedeeld. Tadhg en Ollie deelden een andere grotere slaapkamer en Sean en mijn ouders sliepen in de grootste slaapkamer. Ook al was mijn kamer slechts een soort doos aan de voorkant van het huis, met amper genoeg ruimte om met uitgestrekte armen een rondje te draaien, ik waardeerde de privacy die mijn eigen slaapkamerdeur – met slot – me kon bieden.

Hoewel er vier slaapkamers waren op de bovenverdieping, was het beneden echt klein. Er was een woonkamer, een keuken en één badkamer voor het hele gezin. Het was een twee-onder-een-kapwoning en bevond zich aan de rand van Elk's Terrace, de grootste sociale huurwijk in heel Ballylaggin. Het was een ruige omgeving met veel criminaliteit en dat kon ik allemaal vermijden door me in mijn kamer te verstoppen.

Mijn kleine slaapkamer was mijn toevluchtsoord in een huis – en straat – vol met drukte en gekte, maar ik wist dat dat niet voor altijd zou duren. Mijn privacy was van korte duur, want mama was weer zwanger. En als ze een meisje zou krijgen, zou ik mijn toevluchtsoord kwijtraken.

'Shan!' Er werd luid op de andere kant van de badkamerdeur gebonsd, waardoor ik opschrok uit mijn gedachten. 'Schiet op, wil je? Ik moet pissen!'

'Twee minuten, Joey,' riep ik terug, waarna ik verderging met mijn uiterlijk beoordelen. 'Je kunt dit,' fluisterde ik tegen mezelf. 'Je kunt dit echt, Shannon.'

Het gebonk ging verder, dus droogde ik snel mijn handen aan de handdoek aan de muur en haalde de deur van het slot. Mijn blik vond mijn broer, die krabbend aan zijn borst voor me stond in niets anders dan een zwarte boxershirt. Zijn ogen werden groot toen hij mij opnam en de slaperige blik op zijn gezicht werd alert en verbaasd. Hij had een gigantisch blauw oog door de hurlingwedstrijd die hij dit weekend had gespeeld, maar daar leek hij zelf totaal niet mee te zitten.

‘Je ziet er...’ De stem van mijn broer stierf weg terwijl hij me broederlijk aanschouwde. Ik zette mezelf schrap voor de grapjes die hij onvermijdelijk zou maken, maar die kwamen niet. ‘...leuk uit,’ zei hij in plaats daarvan. Zijn lichtgroene ogen waren warm en gevuld met onuitgesproken zorgen. ‘Dat uniform staat je goed, Shan.’

‘Denk je dat het goed zal komen?’ Ik hield mijn stem zacht, zodat ik de rest van onze familie niet wakker zou maken.

Mam had gisteren een dubbele dienst gedraaid en zij en pap sliepen allebei nog. Ik kon mijn vaders luide gesnurk horen vanachter hun gesloten slaapkamerdeur. En onze jongere broertjes zouden straks van hun matras gesleept moeten worden om naar school te gaan. Zoals gebruikelijk was het alleen Joey en ik.

De twee amigo’s.

‘Denk je dat ik erbij zal horen, Joey?’ vroeg ik, mijn zorgen hardop uitsprekend. Bij Joey kon dat. Hij was de enige in onze familie met wie ik kon praten en in vertrouwen kon nemen. Ik keek omlaag naar mijn uniform en haalde hulpeloos mijn schouders op.

Zijn ogen brandden van de onuitgesproken emoties terwijl hij naar me keek en ik wist dat hij niet zo vroeg wakker was omdat hij zo nodig naar het toilet moest, maar omdat hij me wilde uitzwaaien op mijn eerste dag.

Het was kwart over zes ’s ochtends. Net als op BCS werd je bij Tommen College pas om vijf over negen verwacht, maar ik moest met de bus en de enige bus die door deze wijk reed was er al om kwart voor zeven. Mam werkte de meeste ochtenden en pap weigerde nog steeds me te brengen. Toen ik hem gisteravond vroeg of hij me naar school zou willen brengen, zei hij dat als ik gewoon normaal deed en terugging naar Ballylaggin Community School, zoals Joey en ieder ander kind in onze straat, ik geen lift naar school nodig zou hebben.

‘Ik ben zo fucking trots op je, Shan,’ zei Joey met een stem die zwaar was van emotie. ‘Je beseft niet half hoe moedig je bent.’ Hij schraapte een paar keer zijn keel en voegde toen toe: ‘Wacht even, ik heb iets voor je.’ Hij sjokte over de smalle overloop naar zijn slaapkamer en kwam meteen weer terug. ‘Hier,’ mompelde hij, waarna hij twee briefjes van vijf euro in mijn hand propte.

‘Joey, nee!’ Meteen weigerde ik zijn hard verdiende geld aan te nemen. Zoveel verdiende hij bij het tankstation nou ook weer niet en in ons gezin

was geld schaars, dus tien euro van mijn broer aannemen was onvoorstelbaar. 'Ik kan niet...'

'Neem het geld aan, Shannon. Het is maar een tientje,' zei hij met een blik die zei dat hij geen weerwoord zou tolereren. 'Ik weet dat Nanny je al geld voor de bus heeft gegeven, maar nu heb je wat op zak. Ik weet niet hoe de boel daar werkt, maar ik wil niet dat je daar zonder een paar piek naar binnen loopt.'

Ik slikte de brok emotie die zich in mijn keel nestelde weg en perste eruit: 'Weet je het zeker?'

Joey knikte en trok me toen in een omhelzing. 'Je gaat het geweldig doen,' fluisterde hij in mijn oor, terwijl hij me zo hard knuffelde dat ik niet wist wie hij probeerde te overtuigen of te troosten. 'Als iemand je ook maar een beetje lastigvalt, dan stuur je mij een bericht en kom ik langs om die fucking school tot de grond toe af te branden, met iedere bekakte rugbykop erin.'

Dat was een ontnuchterende gedachte.

'Het komt wel goed,' zei ik. Dit keer zette ik mijn stem wat kracht bij, want ik moest de woorden zelf gaan geloven. 'Maar als ik zo niet ga, kom ik te laat en dat kan ik écht niet gebruiken op m'n eerste dag.'

Na nog een laatste knuffel van mijn broer trok ik mijn jas aan en pakte ik mijn schooltas. Die hing ik op mijn rug voordat ik naar de trap liep.

'Je stuurt me een bericht,' riep Joey me na toen ik halverwege de trap was. 'Ik meen het. Eén verkeerde opmerking van iemand en ik kom het voor je regelen.'

'Ik kan dit, Joey,' fluisterde ik. Ik wierp een snelle blik op hem; hij leunde tegen de balustrade en keek me met bezorgde ogen aan. 'Echt waar.'

'Dat weet ik toch.' Zijn stem was zacht en gepijnigd. 'Maar ik... ik ben er voor je, oké?' sloot hij af met een diepe zucht. 'Ik ben er altijd voor je.'

Dit was moeilijk voor mijn broer, realiseerde ik me, terwijl ik toekeek hoe hij me uitzwaaide voor school zoals een onrustige ouder zou doen voor een eerstgeboren kind. Hij probeerde altijd mijn boontjes te doppen, sprong er altijd tussen om me te verdedigen en mij in veiligheid te brengen. Ik wilde dat hij trots op me was, dat hij me kon zien als meer dan het kleine meisje dat hij constant moest beschermen.

Dat wilde ik ook voor mezelf.

Met hernieuwde vastberadenheid schonk ik hem een stralende glimlach en haastte me toen het huis uit om de bus te halen.